

Arrest

nr. 338 685 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2025.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 juni 2015 wordt ten aanzien van verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met inhoudende beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.2 Op 2 september 2019 wordt ten aanzien van verzoekende partij opnieuw besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Op dezelfde datum wordt tevens besloten tot een inreisverbod.

Op 10 oktober 2019 wordt verzoekende partij vervolgens gerepatrieerd naar Belgrado (Servië-Montenegro).

1.3 Op 4 januari 2025 wordt verzoekende partij op heterdaad betrapt bij een diefstal met braak.

Vervolgens wordt zij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis.

In maart 2025 wordt verzoekende partij vrijgesteld onder borgtocht.

1.4 Op 2 juni 2025 wordt verzoekende partij bij het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden.

Op dezelfde dag wordt er besloten, ten aanzien van verzoekende partij, een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De heer N. D. (...), geboren te Vimercate, op 23.12.1990, onderdaan van Italië, alias : S. S. (...), geboren op 23.12.1990, onderdaan van Servië, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving : N. D. (...) werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 06.01.2025 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; poging wanbedrijf, bendevormingdeelname, feit(en) waarvoor hij op 02.06.2025 door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 12 maanden zonder verdere aanhouding.

Er bestaan ernstige schuldaanwijzingen tegen betrokkene, voortspruitende uit de gegevens van het dossier, zoals onder andere de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder het aantreffen van betrokkene in de nabije omgeving van de plaats van de feiten, het feit dat betrokkene en een kompaan net voor hun arrestatie 2 paar handschoenen over een herasdraad gegooid hebben, het aantreffen van inbrekersmateriaal (koevoet, zware sloophamer, bivakmuts, werkhandschoenen, inbussleutels, en dergelijke) in het voertuig waarmee betrokkene zich samen met 2 kompanen verplaatsten.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; poging wanbedrijf, bendevorming-deelname) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 06.01.2025 in het Rijk verblijft en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 04.02.2025. Hij verklaarde de dubbele nationaliteit (Italië-Servië) te hebben en al een vijftal jaar in België te verblijven. Hij zou met de bus vanuit Italië zijn gekomen in het bezit van zijn Italiaanse identiteitskaart. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren van te reizen of te lijden aan een ziekte die een schending zou zijn in het kader van artikel 3 EVRM. Hij verklaarde een duurzame relatie te hebben met P. Marina, °07/05/1992, woonachtig te Vottem. Zij geniet het verblijfsrecht (F+kaart geldig tot 15/11/2033). Hij stelde eveneens dat hij van plan is om te trouwen met haar. Ze zouden samen een dochter hebben, P. Jennifer, °27/04/2024, zij heeft de Belgische nationaliteit. Zijn partner heeft hem meermaals bezocht in de gevangenis. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Zo wonen zij niet officieel samen. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die het verblijfsrecht geniet, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan

worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De voorgehouden partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Hij stelde een verklaring te ondertekenen dat het kind van hem is. Er dient genoteerd te worden dat er tot op heden geen enkel bewijs voorligt dat betrokkene het kind erkend heeft. Het kind draagt de naam van de moeder. Hoe dan ook, de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en of internet vanuit het land waar betrokkene zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Verder verklaarde hij geen andere familieleden in België te hebben. Betrokkene werd in het verleden reeds gerepatrieerd naar Servië op 10.10.2019 en op 27.07.2015. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten."

1.4 Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij een hoger beroep aan bij de Raad inhoudende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 4 juni 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 17 juli 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 28 november 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij voert aan dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel door de bestreden beslissing. Haar uitzetting naar Marokko zou haar ernstige schade berokkenen. Een gedwongen terugkeer naar Italië en Servië zou haar bovendien zonder gezin plaatsnemen.

3.2 Voor de duidelijkheid wijst de Raad er vooreerst op dat er voor verzoekende partij op geen enkele wijze ook maar enigszins sprake is van een band met Marokko waardoor er ook geen uitzetting naar Marokko voorligt.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert in haar middel aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 43, 44ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de kennelijke beoordelingsfout.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

"II. DISCUSSIE

a. Wat betreft het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2025 waarvan kennis is gegeven op 2 juni 2025, schendt kennelijk het vereiste van een toereikende motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten, in het licht van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen de artikelen 7, 43, 44 ter en 62 van de Wet van 15.12.1980 en de kennelijke beoordelingsfout.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juni 2025, is gebaseerd op het feit dat de verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het aan de verzoeker betekende aanhoudingsbevel van 6 januari 2025 en de veroordeling tot 12 maanden gevangenisstraf die op 2 juni 2025 door de correctionele rechtbank van Hasselt tegen hem is uitgesproken.

De verzoeker betwist deze motivering dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde in België, en wel om de volgende redenen:

Er moet namelijk worden vastgesteld dat noch de veroordelingen, noch het aanhoudingsbevel waarop de verwerende partij zich baseert, in het administratief dossier zijn opgenomen, zodat de Raad zijn wettigheidstoetsing ter zake niet kan uitoefenen, terwijl hij de juistheid van de in de bestreden akte opgenomen gegevens betwist.

De verzoeker wijst er namelijk in de eerste plaats op dat op het moment van de vaststelling van de bestreden handeling het vonnis waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst, nog vatbaar is van beroep en dat de schuld van de verzoeker dus nog niet definitief is vastgesteld.

In deze omstandigheden kon de Vreemdelingenadministratie niet met zekerheid aannemen dat de verzoeker de openbare orde in België in gevaar zou brengen.

In die zin heeft de Raad zich overigens uitgesproken in arrest nr. 273.707 van 7 juni 2022, waarin hij het volgende heeft bepaald: "Er moet echter worden vastgesteld dat geen van de veroordelingen of het aanhoudingsbevel waarop de verwerende partij zich baseert, in het administratief dossier zijn opgenomen, zodat de Raad zijn wettigheidstoetsing ter zake niet kan uitoefenen, terwijl de verzoeker de juistheid van de in de bestreden handeling opgenomen gegevens betwist.

Het administratieve dossier bevat slechts een administratief rapport getiteld "illegaal verblijf. Openbare orde" van 10 april 2019, dat niet alleen niet is ondertekend, maar ook alleen de volgende gegevens bevat: "de betrokkene wordt sinds 6 februari 2019 in de gevangenis van Lantin vastgehouden wegens diefstal met geweld. Tegelijkertijd hebben wij een afzonderlijk dossier geopend ([...] — Overtredingen van de wetgeving inzake de tewerkstelling van buitenlandse werknemers/in gevaar brengen van de gezondheid en veiligheid van een werknemer door het ontbreken van passende maatregelen) waarin de betrokkene volgens het lopende onderzoek betrokken is", en een lijst van diverse processen-verbaal die betrekking zouden hebben op de verzoeker, alsmede drie fiches betreffende de gevangenisstraf van verzoeker van 29 januari 2018, 9 september 2019 en 15 juni 2020, met een beknopte weergave van de feiten waarvoor hij in 2017 en 2018 is veroordeeld en waarvoor in 2019 een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd.

Net als de verzoeker stelt de Raad vast dat de overwegingen van de verwerende partij met betrekking tot de schending van de openbare orde niet voldoende zijn onderbouwd, zodat het middel gegrond moet worden verklaard voor zover het is ontleend aan de schending van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 en van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur dat de administratieve autoriteit verplicht rekening te houden met alle elementen van de zaak. "

b. Wat betreft het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2025 waarvan kennis is gegeven op 2 juni 2025, schendt kennelijk het vereiste van een toereikende motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten, in het licht van de artikelen 1, 2,3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen de artikelen 7, 43, 44ter en 62 van de Wet van 15.12.1980 en de kennelijke beoordelingsfout.

Met betrekking tot de bestreden beslissing verklaart de vreemdelingendienst: "

Artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 : Gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Ook met deze redenering kan verzoeker om de volgende redenen niet instemmen:

Verzoeker is van mening dat de bestreden handeling in strijd is met het beginsel van toekenning van een termijn van een maand om het grondgebied te verlaten, zoals bepaald in artikel 44ter van de wet van 15 december 1980, dat in casu van toepassing is aangezien de verzoeker de Italiaanse nationaliteit heeft, zonder enige motivering met betrekking tot de urgentie, terwijl dit door de bovengenoemde bepaling wel vereist is.

De betrokken handeling schendt derhalve om deze reden artikel 44ter van de wet van 15 december 1980.

In die zin heeft de Raad zich overigens uitgesproken in arrest nr. 312.203 van 2 september 2024, waarin hij het volgende heeft bepaald:

De verzoekende partij kan dus worden gevolgd wanneer zij stelt dat de verwerende partij artikel 74/13 van de wet niet naleeft en haar beslissingen niet naar behoren motiveert, aangezien deze bepalingen en de daarin genoemde criteria niet van toepassing zijn op een burger van de Europese Unie zoals verzoekster.

Evenzo moet worden vastgesteld dat de elementen waarmee de verwerende partij overeenkomstig artikel 44ter, lid 1, tweede alinea, rekening moet houden, verschillen van die welke in artikel 74/13 van de wet zijn bedoeld.

De verwerende partij lijkt de eerste bestreden handeling in dit verband niet te hebben gemotiveerd. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden handeling afwijkt van het beginsel van toekenning van een termijn van een maand om het grondgebied te verlaten, zoals bepaald in artikel 44ter van de wet van 15 december 1980, die in casu van toepassing is aangezien verzoekster de Franse nationaliteit heeft, zonder enige motivering met betrekking tot de urgentie, terwijl dit door de bovengenoemde bepaling wel vereist is.

De genomen maatregel schendt derhalve om deze reden artikel 44ter van de wet van 15 december 1980.”

c. Wat betreft het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2025 waarvan kennis is gegeven op 2 juni 2025, schendt kennelijk het vereiste van een toereikende motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten in het licht van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen de artikelen 7, 43, 44ter en 62 van de Wet van 15.12.1980 en de kennelijke beoordelingsfout.

De verzoeker is van mening dat het bestreden besluit met name is genomen op grond van artikel 43, lid 1, punt 2, van de wet, dat bepaalt dat „de minister of zijn vertegenwoordiger de toegang en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren en hen kan gelasten het grondgebied te verlaten: 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. “*.

Verzoeker wijst er echter op dat in lid 2 van dezelfde bepaling wordt bepaald dat: ” § 2, Wanneer de minister of zijn afgevaardigde voornemens is een besluit als bedoeld in lid 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of het gezinslid op het grondgebied van het Koninkrijk, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”.

De verzoeker is echter van mening, na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier en zonder zich uit te spreken over de relevantie van de verwijzing naar artikel 43, 8 1, 2°, van de wet in het onderhavige geval, dat niets erop wijst dat de administratie het bovengenoemde lid 2 heeft toegepast en op zijn minst rekening heeft gehouden met de leeftijd van de verzoeker, de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst, zijn economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk.

Verzoeker herinnert er ook aan dat artikel 44 ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in hetzelfde onderzoek door de administratie.

Bij lezing van de bestreden beslissing moet echter worden vastgesteld dat dit onderzoek niet is uitgevoerd.

Dit is overigens ook wat de Raad heeft verklaard in arrest nr. 223.770 van 9 juli 2019, waarin hij het volgende heeft bepaald: "De Raad herinnert er echter aan dat lid 2 van dezelfde bepaling het volgende bepaalt: § 2. Wanneer de minister of zijn afgevaardigde voornemens is een besluit als bedoeld in lid 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid op het grondgebied van het Koninkrijk, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

De Raad merkt echter op dat, na lezing van het bestreden besluit en het administratief dossier, en zonder zich uit te spreken over de relevantie van de verwijzing naar artikel 43, § 1, 2°, van de wet in het onderhavige geval, dat niets erop wijst dat de verwerende partij het bovengenoemde lid 2 heeft toegepast en op zijn minst rekening heeft gehouden met de leeftijd van de verzoeker, de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst, zijn economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk. Bovendien kan de Raad de verzoeker volgen in zijn stelling dat hij niet op geldige wijze is gehoord vóór het nemen van de bestreden maatregel, aangezien uit het administratieve dossier blijkt dat zijn hoorzitting heeft plaatsgevonden op 20 juni 2017, dus vóór zijn eerste terugkeer naar Italië op 3 augustus 2017, en dat de verwerende partij zelf erkent dat "de betrokkene in het verleden heeft verklaard [.....]".

3.2. Gelet op het voorgaande blijkt dat het enige middel gegrond is voor zover het is ontleend aan de schending van artikel 43, lid 2, van de wet en van het recht om te worden gehoord. De andere argumenten van het middel behoeven niet te worden onderzocht, aangezien zij, zelfs indien zij gegrond zouden zijn, niet tot een nietigverklaring met verdergaande gevolgen zouden kunnen leiden.

3.3. In haar opmerkingen stelt verweerster dat "uit de beslissing blijkt dat [zij], in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, rekening heeft gehouden met de elementen bedoeld in artikel 42, lid 2, van de wet. Zij heeft namelijk met name rekening gehouden met de aanwezigheid van zijn familie in België, zijn handicap, enz.", hetgeen onjuist is gelet op hetgeen hierboven is uiteengezet. Bovendien voert verweerster ook aan dat verzoeker op 20 juni 2017 is gehoord, dat zij niet verplicht was hem opnieuw te horen en dat verzoeker "niet heeft aangetoond hoe 'de betrokken administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden' indien hij opnieuw was gehoord. [Hij] haalt verschillende elementen aan, waarvan de meeste [haar] reeds bekend zijn, en {hij} toont niet aan dat deze elementen tot een andere beslissing zouden hebben geleid". Deze argumentatie is echter niet relevant, aangezien de verwerende partij bij het horen van de verzoeker juist op de hoogte had kunnen worden gebracht van de in artikel 43, lid 2, van de wet bedoelde elementen. Door te stellen dat de verzoeker niet aantoont dat de in zijn verzoek genoemde elementen "tot een ander resultaat hadden kunnen leiden" omdat de meeste daarvan haar reeds bekend waren, geeft de verwerende partij een a posteriori motivering, die niet kan worden aanvaard."

a. Ten aanzien van het feit dat de onmiddellijke uitvoering van het bevel om het land te verlaten dat op 2 juni 2025 door de vreemdelingendienst is uitgevaardigd, verzoeker ernstige en moeilijk herstelbare schade kan toebrengen

Verzoeker is van mening dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing en zijn uitzetting naar Marokko hem waarschijnlijk ernstige en moeilijk te herstellen schade zullen berokkenen

Zijn gedwongen terugkeer naar Italië en Servië, waar hij alleen zou komen te staan zonder zijn gezin, zou duidelijk een schending van zijn recht op een privé- en gezinsleven kunnen vormen.

De betrokkene zou dus schade lijden indien het bevel tot uitzetting onmiddellijk zou worden uitgevoerd.

VOOR DEZE OORZAKEN

Verzoekers verzoeken u Mijnheer de Eerste Voorzitter, Dames en Heren de Voorzitters, Dames en Heren de Raadsleden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vriendelijk ik verzoek u het bevel om het grondgebied te verlaten op 2 juni 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgevaardigde en op 2 juni 2025 ter kennis gebrachte bevel om het land te verlaten met het oog op uitzetting, nietig te verklaren en op te schorten."

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van de kennelijke beoordelingsfout, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *in* juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij zou zijn geschonden.

4.5 Verzoekende partij gaat ook nader in op de inhoudelijke aspecten van de bestreden beslissing waardoor zij ook de schending van de materiële motiveringsplicht lijkt op te werpen.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.6 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het gevaar dat zij zou uitmaken voor de openbare orde. Daarbij zouden er geen stukken in het administratief dossier zitten die dit gevaar ook daadwerkelijk bewijzen. Er zou geen sprake zijn van een weergave van het aanhoudingsmandaat of de veroordeling. In ieder geval zou haar schuld ten aanzien van deze feiten nog niet zijn vastgesteld. Daarnaast is verzoekende partij van mening dat haar een termijn van een maand gegeven had moeten worden om het land te verlaten. Er zou niet aangegeven zijn waarom er sprake is van enige urgentie om van deze termijn af te wijken. In dezelfde zin zou niet blijken uit de bestreden beslissing dat er voldoende rekening gehouden werd met de elementen eigen aan haar persoonlijke situatie, zoals bijvoorbeeld haar leeftijd, de intensiteit van haar banden met het land van herkomst, haar economische situatie en sociale en culturele integratie.

4.7 Een groot deel van het verzoekschrift van verzoekende partij bestaat uit citaten van arresten van de Raad.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de arresten van de Raad geen precedentwerking hebben zodat met de verwijzing naar een arrest, dat niet werd gewezen ten aanzien van verzoekende partij zelf, geen onwettigheid wordt aangetoond.

4.8 De bestreden beslissing wordt door verwerende partij gerechtvaardigd op basis van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt voorop dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)"

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd nadat zij staande gehouden werd voor betrokkenheid bij een diefstal en dat zij later door de Correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twaalf maanden.

Alhoewel verzoekende partij niet precies aanvoert in welke mate artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden zou worden, lijkt zij wel aan te willen voeren dat verwerende partij op basis van de voorliggende gegevens onvoldoende elementen heeft om te besluiten dat er van haar een werkelijke, actuele en

voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde uitgaat. Zij is immers van mening nog niet definitief gestraft te zijn waardoor ook haar schuld niet zou vaststaan.

Ook al houdt het aanhoudingsmandaat inderdaad geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Daarbij wijst de Raad erop dat er intussen wel sprake is van een veroordeling nu op 2 juni 2025 door de Correctionele rechtbank te Hasselt besloten werd om verzoekende partij te veroordelen tot een gevangenisstraf van 12 maanden omwille van de haar ten laste gelegde feiten.

Onder meer uit de gevangenisfiche blijkt afdoende dat er sprake is van een dergelijke veroordeling. Verzoekende partij kan dan ook eveneens niet gevolgd worden in haar stelling dat de gegevens uit het administratief dossier onvoldoende duidelijkheid bieden over de redenen waarom er overgegaan werd tot het besluiten tot een gevaar voor de openbare orde. Daarbij voegt de Raad nog toe dat het bewuste aanhoudingsmandaat zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt.

4.9 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

4.10 Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geeft in dit kader aan dat:

“ § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft waarom verwerende partij van oordeel is dat deze bepaling aangewend kan worden om de voorliggende bestreden beslissing te rechtvaardigen. De beslissing gaat immers in op de voorgeschiedenis van verzoekende partij waarbij er inderdaad opgemerkt wordt dat zij staande gehouden werd bij ernstige feiten en zij vervolgens onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd. In dezelfde zin gaat verwerende partij ook verwijzen naar de intussen tussengekomen veroordeling door de Correctionele rechtbank te Hasselt waar verwerende partij uit afleidt dat er in hoofde van verzoekende partij een gevaar bestaat voor de bedreiging van de openbare orde.

De Raad stelt in dezelfde zin vast dat verzoekende partij deze feiten niet betwist, maar enkel aangeeft dat zij nog niet definitief veroordeeld zou zijn waardoor haar schuld nog niet zou vast staan. Voor dit aspect wordt dan ook verwezen naar het voorafgaande waarin reeds nader ingegaan werd op dit aspect.

4.11 Op basis van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij verder nog geoordeeld dat er geen termijn gegeven wordt aan verzoekende partij om vrijwillig het land te verlaten. Verzoekende partij meent echter dat haar wel een termijn van een maand gegeven moet worden om te vertrekken en meent daarenboven dat wanneer verwerende partij deze termijn wenst in te korten, zij dit ook dient te motiveren wat niet gebeurd zou zijn.

Artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

*De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:
1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of
2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.
De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”*

De bestreden beslissing gaat in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt echter wel in op dit aspect en stelt met name:

“Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; poging wanbedrijf, bendevorming-deelname) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

Er wordt immers aangegeven dat verzoekende partij momenteel, m.a.w. acuut, een gevaar uitmaakt voor de openbare orde waardoor er wel degelijk gemotiveerd wordt door verwerende partij waarom zij van mening is dat de termijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten ingekort kan worden tot minder dan één maand.

4.12 Volgens verzoekende partij zou er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden zijn met een reeks persoonlijke elementen waaronder haar leeftijd, de intensiteit van de banden met haar land van herkomst, haar economische situatie en haar sociale en culturele integratie hier te lande. Een dergelijke afweging wordt vermeld in de artikelen 43 en 44ter van de Vreemdelingenwet en luidt voor beide artikelen naar analogie:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekende partij stelt dan wel eerder formeel dat met een aantal elementen geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van haar situatie. In hoeverre deze elementen echter een wijziging zouden moeten geven ten opzichte van het uiteindelijke resultaat van de beslissing geeft zij niet aan. De Raad stelt zich dan ook eerst en vooral de vraag naar het belang voor verzoekende partij om een dergelijk betoog op te werpen nu zij eigenlijk zelf reeds aangeeft dat deze elementen klaarblijkelijk ook niet werkelijk tot een ander besluit kunnen leiden.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat er wel degelijk rekening gehouden werd met de elementen die afgewogen dienen te worden in het kader van een dergelijke beslissing. Er werd rekening gehouden met de datum van aankomst in België en haar verblijf sedertdien, de gezondheidstoestand die alleszins niet tegen een verwijdering spreekt, de gezinssituatie die al evenmin het nemen van een beslissing zoals zij nu voorligt tegenhoudt. Nergens blijkt uit dat verzoekende partij ook maar enigszins economisch actief is en uit haar handel en wandel blijkt, zoals de beslissing ook aanvoert, net dat zij cultureel en sociaal helemaal niet geïntegreerd is. Daarenboven wordt er opgemerkt dat verzoekende partij een dubbele nationaliteit heeft. Verzoekende partij beschikt over verblijfsrecht in een andere lidstaat van de Unie (Italië), maar uit het administratief dossier blijkt dat zij er de voorkeur aan geeft terug te keren naar Servië en bovendien werd zij al verschillende malen naar Servië gerepatriëerd. Ook op dit vlak ziet de Raad bijgevolg niet in wat het belang van verzoekende partij is bij haar kritiek op dit vlak.

4.13 Een schending van de opgeworpen bepalingen blijkt niet.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE